

forstaa Magistraten i Kjøbenhavn og uden for Kjøbenhavn vedkommende Rettsbetjent, i Købstæderne Borgmesteren — satte: „Stedets Overøvrighed“, saa at det altsaa blev Overpræsidenten i Kjøbenhavn og Amtmanden uden for Kjøbenhavn, der havde at udfæste denne Erklæring. Grunden, hvorfor jeg vilde anse dette for hensigtsmæssigt, er den, at Begrebet „en i den offentlige Mening vanærende Handling“ ikke er et saa utvivlsomt, fast og bestemt Begreb, at enhver kan gaa hen og sige, hvilke Handlinger der gaa ind derunder. Jeg vilde derfor nødig, at der bliver altså mange, som skulde have at svare paa dette. Der kommer let — jeg vil ikke sige urigtige, men modstridende Afgørelser, naar flere skulle anvende dette Begreb. Jeg antager ogsaa, at ligesom man ved Anvendelsen af Loven af 3dje April 1868 har fulgt den Grundfættning, at naar Handlingen ikke var vanærende i den offentlige Mening, kunde der ikke gives Vresoprejsning, saaledes vil man ogsaa ved Anvendelsen af denne Lov følge den tilsvarende Grundfættning, saa at vedkommende Myndighed ikke kan meddele Vresoprejsning, naar Forbrydelsen ikke kan anses for vanærende i den offentlige Mening. Jeg tror nu, at naar dette Forslag bliver til Lov, vil det blive ganske almindeligt, at der til de paagældende Myndigheder indkomme Forlangender om at faa Vresoprejsning i Tilfælde, hvor den Handling, der er Tale om, i Virkeligheden ikke har været vanærende i den offentlige Mening. Det er nemlig i Besøllningen sikkert en temmelig indgrovet Forestilling, at naar en er bleven straffet med Fængsel paa Bånd og Brød, hæfter der en saadan Plet paa ham, at det vil være uønskeligt for ham at faa den vasket af eller i hvert Fald at faa slaaet fast, at Straffen ikke er vanærende i den offentlige Mening. Man kan derfor ganske rolig sige, at alle de Døvlstilsælde, der kunne være, ville komme frem, og jeg henstiller, da det er uønskeligt, at der iagttages nogenlunde Ensartethed, om man ikke hellere skulde lægge Afgørelsen af disse Spørgsmaal i Amtmændenes Hænder end i alle de mange Underøvrigheders.

J øvrigt mener jeg, at man nok vil kunne fremme dette Lovforslag nogenlunde hurtigt, men jeg vil dog anse det for betænkeligt, om man vil lade det gaa videre uden Udvalg, da der som sagt er adskillige Punkter, som det nok kunde være af Bøgtighed at faa nærmere overvejede, for at Loven kan faa den mest hensigtsmæssige Form. Jeg skal altsaa anbefale, at Sagen fremmes videre.

Th. Nielsen: Loven af 1891 om Alderdomsunderstøttelse har som første Betingelse for, at vedkommende kan faa Understøttelse, den, at han ikke maa have været straffet for nogen vanærende Handling eller, hvis saa er, at han har faaet Vresoprejsning. Denne Bestemmelse, som sikkert nok er i sin fuldstændige Orden, har imidlertid givet Anledning til, at forskellige gamle Stæder ere komne for Dagens Lys i de sidste Aaringer, gamle Stæder, som ingen videre havde tænkt paa. Vi have vistnok alle hørt eller læst om, at en eller anden Mand eller Kvinde, der har søgt om Alderdomsunderstøttelse, har erklæret paa Tro og Love, at han eller hun ikke har lidt Straf for nogen vanærende Handling, men at det ved nærmere Undersøgelse har vist sig, at paagældende for mange Aar siden har lidt Straf for en eller anden mindre Forseelse. Følgen deraf har været, at de paagældende ikke alene ikke have faaet Alderdomsunderstøttelse, men ogsaa oven i Købet ere bleven straffede. Jeg tilstaar, at hver Gang jeg har læst om, at dette — det er jo heldigvis ikke meget ofte — er sket, er der paakommet mig en vis Undseelse. Det forekommer jo ganske naturligt mest i Kjøbenhavn og maaste ogsaa i en eller anden af de større Byer, thi paa Landet kender man hinanden bedre; naar der en eller anden straffet Person fremkommer med sin Begæring, ved jo i Reglen Sogneraadshormanden Bested og vil advare den paagældende, saa at lige Tilfælde der ville være sjældne eller maaste endog slet ikke indtræde. Men, som sagt, jeg skal ikke nægte, at hver Gang jeg har læst eller hørt om disse Ting, har jeg følt en vis Undseelse over, at der er et saadant Gul enten i Loven af 1891 eller i Loven om Vresoprejsning. Det forekommer mig derfor, at nærbærende Lovforslag er meget vel paa sin Plads. Nu ved jeg ganske vist, at man kan sige til de paagældende: I kunne jo faa Vresoprejsning, men vi vide paa den anden Side, at Loven af 3dje April 1868 er meget omstændelig og forlanger, at vedkommende skal have Erklæring fra paalidelige Mænd om, at han har levet stikkeligt, og det kan være vanskeligt nok for mange, der have færdes meget omkring, at skaffe en saadan Erklæring fra paalidelige Mænd. Fremdeles skal han have Erklæring, baade fra Øvrighed og Kommunalbestyrelse, og paa en Maade komme de jo derved til at genopfriske denne deres Ungdomsforseelse, i ethvert Fald i Tankerne, komme til at genlemne den i Tankerne, og Offentligheden bliver bekendt med, hvad der er tæmedes de paagældende i deres Ungdom, hvad der